

Симонъ и негова невеста.

Посвѣршилъ съ Симонъ добаръ юнакъ,
Си съ свѣрши и ми съ ожена.
Яле, пиле три дни и три нокіе;
Дошла коа, дошла лепо време,
Да го кла'тъ во бѣла гердека;
Царъ ми пушилъ до три капиджіи:
„Земайте го Симонъ добаръ юнакъ;
Оти мене войска ме надолі!
Какъ ке г' найте, така да го зейте,
Ак' је голо, голо да го зейте.“
Ми дойдо'е до три капиджіи,
Едношъ клюквѣтъ, а два пѣти виквѣтъ:
„А излези Симонъ добаръ юнакъ,
Да ми одишъ на войска царе'а!“
Тои спіетъ во бѣла гердека,
Бар' не знаитъ, от' на врата клюкаетъ.
Ми клюкаетъ до три—не елчи.
А 'убава не'еста ми слушатъ,
Страмъ је било юнака до скорнитъ,
И си ронитъ сжлди по образи;
Сжлди падвѣтъ на него'о лице,
Дури ми го сжлди попариле.
Тога ми съ Симонъ разбудило:
„А не'есто мое добро мило!
Що те тебе нужба натерало,
Незнаено, уще не видено,
Та ни оба мие отпознати,
Сжлди ронишъ дур' ме попарі'е!“ —
„Айти тебѣ Симонъ добаръ юнакъ;
Како, Симонъ, я да не си плача,
Како, добро, да не рона сжлди!
Кжде клюкаетъ царски капиджіи,
За да одишъ на войска царе'а.“
Той часъ Симонъ на нога ми рипна,
И отвори негой вити порти,
И ми виде до три капиджіи;
И тіе три силни капиджіи